

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

8. Dies Martii. Cui ita sufficit fœlicitas sua, ut etiam alium velit esse fœlicem? Salvianus l. de gubern.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

Januar.

Tessera.

179

Hocci pendeat universum genus hominum. Tutissimum est nihil præ se contemnere, quasi qui nulli proficit ad usum: quia ut scitè Poëta:

Tam malè nil cufum, ac quod nullum proficit ad usum.

8. DIES MARTII.

Cui ita sufficit fœlicitas sua, ut etiam alium velit esse fœlicem? *Salvianus l. de gubern.*

Nec
invi-
dia.

I. Invidiam pati, non est malum pati; nec enim idè es malus, quia alter tibi invidet bonum. Magna est tibi gloria, dignum esse alterius invidiâ. Nemo invidet misero, nisi fortè illi, cui minor est, quàm invidentis miseria. Hinc fœlix invidet fœliciori, imò & fœlici: quia quibusdam ipsa fœlicitatis æqualitas, seges est invidiæ. Fertur igitur Invidia in alienum bonum, ut monet prædicta tessera. Eâ causâ Bion olim hominem invidiâ vulgò notum conspicatus, tristi ac dejecto vultu. Nescio, inquit, tibine quidpiam Mali, an quid boni contigerit alicui alteri. Cùm igitur tibi senseris invideri, ne querere, ne te saucium inclamaveris: excerta æmuli tui confessione, id tibi sit in confesso; Bono te aliquo præditum, te beatum esse. Contra si neminem tibi invidere compereris, dic quod Themistocles adhuc adolescens: *Præclari nihil dnm feci, mihi quippè nondum invidetur.* Invidus illius bono contabescit quem se superiorem agnoscit, vel parem, vel à quo superari timet, vel æquari.

M 2

II, De-

II. Deindè fatiùs est esse invisum, quàm miserum, adeòque dignum potiùs invidiâ, quàm misericordiâ. Percurre animo omnes terras, evolve omnes omnium ætatum historias, vix invenies hominem naturæ, vel fortunæ dotibus insignem, ab hac peste immunem, ab hoc malo eximium. Non tamen tibi auctor fuero, ut declines invidiam, declinare Virtutem, Invidiæ materiam. Præstat enim esse cum Invidia Achillem, quàm sine eâ Thersitem. Vix est homo, qui possit evadere bina hæc mala, alterius videlicet Invidiam, & contemptum: Invidiam non evades nisi vel desidiâ, vel miserâ: si sic evadas, jam evadis contemptibilis, quia contemptui est miseria, & ignavia. Eligendum potiùs per excellentem gloriam efferre se super omnem invidiam. Sint potiùs qui te doleant bonum, quàm gaudeant malum. Nunquam bono quis invidet, sine suo malo.

III. Ubi compereris hominem tibi invidentem, est quod tibi gratuleris: alterius enim invidia, certa est boni alicujus in te confessio. Bono tuo, quo gloriaris, ille dolet, ideò dignus cui indoleas. In isto te fastigio colloca, undè despicias aliorum in te invidiam; nunquam de gradu tuo moveberis, nec animo commoveberis. Non inficior, ubi cœperis præ aliis eminere, pericula undique invidiæ tibi imminébunt, adeoque non eris extrâ teli jactum, sed intrâ iectum; sed stupea erant tela, nec plus te lædent quàm araneorum tela. Senecæ cothurnus docet. *Ars prima regni est, posse te invidiam pati.* Quidni dixerim, *Ars prima cœli est, posse te invidiam pati.* Invideri non nemini potest, invideri nulli. Nihil interim justius est Invidiâ, quæ ipsa suum auctorem
excrui-

excruciat, & perimit. Quid igitur miserius invido, quem non modò mala propria, sed bona etiam aliena cogunt miserum esse? Quid calumniosius, quàm puniri propter aliorum merita? Quid scelestius, quàm minùs dolere suis malis, quàm aptare aliena? Quid injustius, quàm bonis propriis non gaudere, & alterius mala appetere? Quid funestius, quàm odifese omnes, se affligere? Quid perversius, quàm abominari meliores? Argutè dixit Enagoras. Alii suis calamitatibus dolent; invidi præter sua mala, de alienis bonis tristantur. I nunc, & invide invidis, qui semper sunt multò miserabiliores quàm illi, quibus invident. Undè ut veritatis assertor, hoc modulatus est Poëta,

Invidius invidiâ comburitur intus, & extrâ.

9. DIES MARTII.

Malum est, malè uti bono. Augustinus lib. de nat. Bon. cap. 36.

Nec ad- I.
versitas.

QUæ vulgus vulgò collocat in malorum serie, non sunt nisi personata Mala, sunt verò germana Bona: sed nobis nocent ut mala, quia utimur bono non benè. Mala judicantur, quæ nobis sunt adversa: hæc tamen hominem non faciunt miserum, sed ostendunt. Deus, qui non potest errare in rerum delectu, adversa immittit suis dilectis: quid ergò vocas mala, quæ dat optimus, aut bonis, aut ut faciat bonos? Iniquè creduntur mala, quæ Christi oraculo, sunt bonorum perenni-